

The Living Truth

A story from the Lyricus Teaching Order

DEN LEVANDE SANNINGEN

En berättelse från Lyricus Teaching Order

INTRODUKTION

För att förmedla sin undervisning använder Lyricus Teaching Order sagoberättelser i högre grad än böcker, avhandlingar eller föredrag. En berättelse är ett mycket kraftfullt redskap i det andliga arbetet eftersom den har tolkningsaspekter och en skapande flexibilitet, vilket gör den till ett underbart redskap för att påverka en grupp. När det gäller Lyricus´ berättelser, så är dessa också holografiska, vilket innebär att de kan förstås på många nivåer samtidigt. Den här berättelsen har förts över av James.

DEN LEVANDE SANNINGEN

I ett hörn långt borta i en värld som var ganska lik Jorden, levde en student som studerade musik på universitetet. Han var något av en ensamvarg, godmodig och försökte alltid att göra det rätta. Han hette Alija och han hade för avsikt att komponera sånger på inspiration, en gåva han fått efter sin far. Alija´s dröm var att komponera en sång, som var så vacker och gripande att – bara genom tonernas skönhet – skulle den dra till sig en andlig Mästare, oavsett vem som spelade den.

I många år arbetade han på den här sången på sitt rum sent om natten medan andra sov, men först efter att han hade gjort sina andra läxor och förpliktelser.

En natt, när vindarna lagt sig, råkade han komma på den musikslinga, som länge gäckt honom och han var nu säker på att hans sång var färdig. Han spelade den trevande för sig själv en gång. Ingenting hände. Sedan en andra och en tredje gång, då han gjorde mindre förändringar i sin fingerteknik. Fortfarande ingenting. Till slut under den sjunde repetitionen gick han helt upp i sin sång och när han gjorde det, började ett tyst moln av gyllene partiklar att virvla runt i hans rum, ur vilket en genomskinlig mänsklig figur långsamt steg fram.

Alija blev överraskad av den framträdande närvaron och slutade under några ögonblick att spela sin sång. Han lade då märke till, att den uppdykande formen började tona bort i det mjuka skenet från stearinljusen i rummet. Han återvände snabbt till sin komposition och återupptog sitt spelande. Till Alija's glädje återgick den Mästare, som han så gärna velat möta, omedelbart till en materiell närvaro, tillräcklig för att Alija skulle kunna uppfatta henne och även tillräcklig för att Mästaren skulle kunna fråga. ”I vilket syfte har du kallat på mig genom den här musiken?”

Alija svarade omedelbart, men fortsatte att spela sin sång: ”Jag har frågor till dig, många frågor om hur himlen fungerar och om hur jag kan få större kunskap om universum och själen.”

Mästaren log och svarade med högtidlig röst, ”Det finns inget jag kan berätta för dig mer än att det du söker hänger samman med hur du finner den levande sanningen inom dig.”

Alija blev förvånad när han hörde detta, eftersom detta var en Mästare med stor visdom och kunskap, med ett rykte om sig att förstå själens sanna natur i sin fulla bredd och djup. Men på grund av att han hade en sådan respekt för sin Mästare, övervägde han Mästarens ord och frågade medan han fortfarande spelade sin sång: ”Hur finner jag den här levande sanningen?”

Mästaren höll ut en av sina slanka armar och talade med en förvånansvärd intensitet. ”*Sluta spela den här sången!*”

Alija var rädd för att sluta, därför att han visste att resultatet skulle bli att Mästaren försvann och att hans tillgång till all kunskap skulle försvinna i tomma luften. Han fortsatte att spela och förbisåg Mästarens begäran.

”Varför vill du att jag ska sluta spela någonting, som jag har skapat för dig?”

”Sluta med den här sången,” svarade Mästaren återigen, men den här gången ointresserat.

Alija följde sin Mästares uppmaning, då han insåg, att han inte skulle få något annat svar. När han gjorde det tonade bilden av Mästaren mjukt bort i en virvel av gyllene ljus. Helt plötsligt var han ensam i sitt lilla rum. Det enda ljudet var hans egen andning, det enda ljuset hans stearinljus.

Alija kände sig avvisad och upprörd. Han hade till slut utfört det, som han trodde var hans syfte, bara för att bli tillsagd att sluta av en vördad Mästare. Men Alija hade investerat tusentals timmar på sin plan och därför beslutade han sig för att spela sitt instrument igen, då han drog slutsatsen att allt det här var en test på hans beslutsamhet.

Återigen visade sig Mästaren under den sjunde upprepningen av Alija's sång, men den här gången med ett inte så ringa besviket ansiktsuttryck.

Alija var snabb med att säga något: "Du påstod ... tidigare, Mästare, att såvida inte min fråga hängde ihop med hur jag finner den levande sanningen, så skulle du inte kunna instruera mig. Nåväl, kanske är detta min tolkning. Jag arbetade under många år med att komponera den perfekta sången för att attrahera dig, så att jag skulle kunna lära mig av dig. Jag har inte svaren inom mig som du föreslår. Jag är kompositör och inte lämpad för den filosofiska efterforskningens högre atmosfärer. Mitt sinne fungerar annorlunda..."

Och sedan lade Alija till som en själfull gravskrift, "Jag hör musik, inte kunskap. Inte visdomens ord. Musik... bara musik."

Mästarens ansiktsuttryck mjuknade och hon kunde känna, att studenten var allvarlig och med det allvaret tvingade han Mästaren att svara.

"Din förståelse av din eviga själ är försvagad. Det är allt och ändå är det allting. Det är ett tillstånd som ansätter alla, som har äran att bära en mänsklig form inom fälten av tidrymd. Varför skulle du vara annorlunda?"

Alija lyssnade och tänkte, att testet gick bra eftersom han fick ett svar. "Jag skryter inte och säger, att jag är bättre än någon annan," sa han, "det är bara det, att min törst efter själens kunskap känns starkare hos mig. Är detta fel, Mästare?"

Alija fortsatte spela sin sång och tänkte, att äntligen gjorde han intryck på den här Mästaren. Kanske skulle porten till kunskap snart öppnas för honom.

"Du har både en biologisk och en andlig dimension," svarade Mästaren. "Överge inte din biologi i din strävan efter det andliga, därför det är genom din biologi som du frambringar det andliga – och skapar den levande sanningen i din mänskliga form. Och den här levande sanningen kan vara musik eller det kan vara en talang inom trädgårdskonst eller en förmåga att inspirera människor eller en dröm om att förstå någon vetenskaplig aspekt som har stängts ute från det mänskliga ögat. Vilken form den än tar inom dig, så förneka den inte som någonting som begränsar ditt mottagande av de andliga världarna inom dig. Det är precis tvärtom; den *är* ditt mottagande av Andens världar."

Frapperad av orden från sin Mästare slutade Alija att spela under bara ett hjärtslag, men under denna, den kortaste av tidsrymder, började han att ompröva sin inställning. När han märkte, att Mästarens skepnad började – om än så lätt – att bli svagare började hans fingrar att röra sig instinktivt på instrumentet han höll i. Den magiska sången fortsatte att strömma genom det annars så tysta rummet.

Alija samlade mod. Han hade hört berättelser om hur dessa Mästare testade sina studerandes beslutsamhet och nu, mer än någonsin, fordrade hans situation, att han skulle tala så kraftfullt som hans uppfostran tillät.

”Jag har inget val utom att hävda min rättighet att lära känna sanningen... den HÖGSTA sanningen,” började han, medan en skvallrande brytning i rösten avslöjade hans nervositet. ”Jag är inte nöjd med att veta delar, när jag vet att det hela existerar.”

”Hela mitt liv”, fortsatte han, ”har jag läst de andliga arbetena och studerat dem plikttröget. Men ju mer jag läste, desto mer förvirrad blev jag – så till den grad att jag ville överge sanningen helt och hållet. Och bara av en enda orsak: Sanningen var alltid dold. Den *måste* vara gömd, för den var inte densamma från den ena boken till den andra; från den ene läraren till den andre. Du, som först och främst är en andlig Mästare, som är en beskyddare av den högsta Sanningen, måste förstå detta.”

Mästaren vinkade med handen och instrumentet försvann omedelbart och i det ögonblicket förlängdes tiden av Mästaren. Och fastän musiken hade slutat, blev Mästarens närvaro den här gången bar mera levande och verklig. Hon kom inom trettio centimeters avstånd från Alija´s osäkra och darrande ansikte och hon la sina händer på vardera sidan om hans huvud liksom för att stabilisera det och ge det balans.

Alija kämpade för att vända bort sin blick. Han var rädd för att färdas genom de djupa korridorerna i hennes blick, men när hon började tala kunde han inte motstå hennes ögon. Han lyssnade djupare än han någonsin lyssnat tidigare.

”Där finns ingenting att bevaka, skydda eller försvara, min käre Alija”, viskade hon med avmätt tonfall. ”Vi är Andens skapelser, i Andens tjänst, och även om vi bär biologin hos ett glömskt djur är vi nära förbundna med den Ende Skaparen. Vårt liv tas om hand och vårdas av den här Universella Anden och vi är visa nog att lita på den, för den är exakt samma intelligens som konstruerade den mirakulösa kropp du bär och den universella arkitektur som pryder natthimlen.”

”Du behöver bara lyssna till ditt hjärtas känslor av kärlek, som uttrycks genom den ljuskropp som finns inom dig. Det här är nyckeln till din förståelse som rymmer en djup betydelse för dig. Den levande sanningen är din insikt om den här ädla och mäktiga verkligheten och som lyfter den från den abstrakta världen till en erfarenhet och ett uttryck som känns i hjärtat. Detta är din omedelbara relation med det Gudomliga.”

I och med detta tog Mästaren ett steg tillbaka och instrumentet visade sig åter i Alija´s händer. Förvirrat började Alija spela den melodi, som han hade komponerat, men när han gjorde detta drog sig Mästarens närvaro tillbaka.

När det avtagande ljuset från hennes kropp blandade sig med rummets gyllene stearinljus, talade hennes röst en sista gång.

”Du vet precis den rätta handlingen, den exakta gesten och det kreativa svaret i varje situation. Det är ditt ädla arv, som kodats in i den ljuskropp som är ditt djupare, högre du. Om du lever i den här aspekten av din identitet, om du lever i dess värld, om så bara under några få minuter varje dag, så kommer du inte bara att finna den levande sanningen och leva den, utan också kunna överföra den genom varje ditt hjärtslag.”

Alija sov inte den natten, inte heller nästa natt, då han begrundade sin upplevelse. Under den tredje natten gick han ut och satte sig, fortfarande i djupa tankar, med sitt instrument vid en närbelägen sjö. Omsorgsfullt banade han sin väg längs den steniga stigen i den månlösa natten och hörde bara då och då hoandet från en ugglan. Till slut kom han ner till vattenbrynet, som låg framför honom som en svart, tålmodig spegel av natthimlen. Stjärnljuset som återkastades var en lisa för hans trötta ögon.

Sittande på en stor nedfallen gren började han höra ett underligt ljud, men han var inte säker på var det kom ifrån. Han började se rörelse bland stjärnorna och världen framför honom målades med en ny genomskinlighet. Ljudet var tydligt musikaliskt, ändå tycktes det komma från stjärnorna. Hela Naturen var tyst med undantag av det mystiska ljudet som flödade överallt runtomkring honom. Det liknade en symfoni med exotiska instrument, som spelade mer mästerligt än en dödlig människa kunde föreställa sig.

Det fanns en tid, när Alija skulle ha skyddat sin känsla för vad som var verkligt, men han lät frestelsen snabbt passera. Det fanns en tid, när hans ego skulle ha gått in och bedömt upplevelsen som inbillning eller en mystisk villa, - en simpel konsekvens av hans rastlösa tillstånd. Men han hade lärt sig någonting två nätter tidigare som förändrade honom och ikväll, under de allra svagaste ljusen, hade han funnit den levande sanningen inom det uttrycksmedel som han förstod bäst: musiken.

SLUT